

תפארת שלמה

פרשת אחרי מות קדושים | ח' אייר התשפ"ג | זמני כניסת השבת: ירושלים: 6:38 תל אביב: 6:56 חיפה: 6:49

גליון מיוחד ליום ה"עצמאות" משנת רבינו זצוק"ל

הרב מפוניבז' זיע"א

בעטרת תפארת זכיתי להיות מקורב לענק שבענקים, הגרי"ש כהנמן זלה"ה, אשר על אף גאונותו המדהימה, הקריב עצמו לשקם עולמה של תורה לאחר החורבן הנורא בשואה.

אמיתיותו וצדקתו הזכה של מרן הגרי"ש כהנמן מקים ומייסד ישיבת פוניבז' עמד לימיני בכל ענין צודק שבקשתי. ועוד לפני תמיכתו עד מאד למנות אותי לרב בבני ברק, קדם לכך שעשה הכל שאתמנה לרב ברמת גן. גם נתן המלצתו עם המלצת הגר"א קוטלר לאישים לעזור לי בתוכנית לאסוף מנהגי תימן וחיבוריהם שנעלמו לספריות בחו"ל.

זכורני במלחמה הנקראת "מלחמת קדש" הייתה אזעקה בלילה וכולנו ירדנו למקלט. ישבתי לידו וראיתי איך הגאון מפוניבז' נחרד מאד. העזתי לשאול אותו למה עד כדי כך. ואז ענה לי: הייתה לי ישיבה בחו"ל בת ארבע מאות בני תורה, וכולם הלכו על קדושת השי"ת, ועתה אני מפחד על בני אלה, ובפרט שהישיבה על גבעה ובולטת לכל. אז הבנתי מה הכוח הקדוש שהביא אותו להקמת הישיבה.

כל כך אהב וחרד לשלום הישיבה, עד שסילק תלמיד שהוריד דגל המדינה, שהורם על גגה ביום ה"עצמאות", כי גורם שיתנכלו לעולם התורה. וכן בחר שמקבל פטור מן הצבא, ואינו מתמיד בתלמודו היה בעין קודשו כמו דין רודף, כי בגללו ימצאו צידוק לגייס כל בני הישיבה.

הרחמן יאבד את צפורה הארורה

הגאון מפוניבז' היה מן הפועלים להצלת ילדי תימן מצפרי החילונים. ולא שכח את ברכת

המזון של אחד הילדים בישיבה שאמר הרחמן יאבד את ציפורה הארורה, וכששאל על הכוונה, אמר לו, זאת מדריכה במחנה שמונעת ליטול ידים לברך ולהתפלל.

פה ושם

מעשה מאחד מדרשני דופי שטען, "מה מלינים כל כך, וכי לא רואים שעם ישראל כבר שב ב"ה לארצו, ארץ אשר מפתחותיה בידי יהודים, יש לנו צבא רב ואדיר, חיי פיתוח ושגשוג בארצנו עולים על עמים רבים." (עד כאן מדבריו).

אמנם יש צלילים פה ושם, אבל מובן שחילולי שבת ע"י רבבות, ואיסורי נדה וזנות ומשכב זכור וגילוי עריות ורציחות נעשים הם בלי גבול ומדה, ולא רק פה ושם. וגם לדבריו ח"ו מה יועיל כל זה, בשעה שמלכי פרס מאיימים להשמיד את יושבי א"י. וגם אם בידינו כוח, הלא ח"ו זה כהתאבדות, וכמו שמשון שאמר, תמות נפשי עם פלשתים (שופטים טז, ז).

יש לזכור כי במלחמת יום הכיפורים כמעט ונפלנו כולנו אבדנו, ולא אפרט.

גם הקמת המדינה זוהי הרפתקה שלא נעשתה מיום היות עם ישראל לעם, לקבץ מיליונים רבים של יהודים כאשר הם מוקפים במדינות אויבות רבות, ובלבנון לבד אומרים שיש שם מאה אלף טילים נגדנו נוסף לפרסים עם נשקם האטומי, וכל זאת הכרזה בגלוי קבל עם ועדת לכלותינו.

כך שוודאי שאנחנו צריכים רחמי שמים מרובים, ובכל הזמנים עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם. ('יחיד סגולה')

הורינו לא יודעים !

הארכת הילדים בבתי "נאורים" נתנה תוצאות. ואלה מדברי מה שהוכתב להם לשלוח: "הורינו אינם מבינים אורח החיים התרבותיים. ממשיכים להחזיק במנהגים ואינם רוצים לשכוח. ואנו מסבירים להם בכל כוחנו ללמוד מנהגי הארץ ונימוסיה." (אגרות ילדי תימן שנות ה-50)

תפקיד המדינה !

ואלה דברי נחום לוין:

"שבט התימנים הוא פרימיטיבי,
ותפקיד המדינה לעשותם שותפים למהפכה
הישראלית הכבירה, הגדולה והמופלאה
שנתחוללה..."
(ד"ר דב לויטן)

קדושי עליון במקום סוסים

איכרי ראשון לציון רתמו לעגלות יהודים תימנים קדושי עליון במקום סוסים, שברטט, קודם בואם לחרוש ולעבד את אדמת הקודש, מקדימים לכך אמירת: לשם יחוד קוב"ה ושכינתה בדחילו ורחימו, הנה אנחנו באים לעבוד באדמת קודש לשם קדושת א"י, להעלות ניצוצות הקודש, ולסלק הקוצים והחוחים וכל דבר שמכביד על תנובת קודש וכו' וכו'

חלק מהמייסדים עצמם הבריחו צאצאיהם לנצרות, וכשביקר הרצל בירושלים אמר: "אלפיים שנה של חוסר אנושיות וחוסר סובלנות" והציע להחליפה במקום יותר יפה.

וזהו אומר רבינו זצוק"ל שב"ה בזמנינו
רואים שהתקיימו דברי מו"ז זיע"א דף
נפתח.. רבים עמלי תורה יראי ה' ההולכים
בדרך האבות מדורי דורות, כן ירבו, אשרי
עין ראתה כל אלה. ('יחיד' סגולה')

הלכה למעשה- ספירת העומר

קיצור עריכת שולחן ילקוט חיים

א. מותר לספור בכל לשון שהוא מבין. ואפילו בלשון הקודש אם אינו מבין לא יצא. והמנהג מימי קדמונים לספור בלשון ארמי. ומטעם זה נראה פשוט כי בימי חכמי התלמוד שהיו מדברים בלשון ארמי, נתקן נוסח זה. וכשם ששימרו אמירת הכתובה ומתרגמים בכל שבת בלשון ארמי אע"פ שבשאר קהילות ביטלו מנהג זה, כך לשון הספירה נשתמר אצלינו.

ומהרי"ץ כתב שאולי טעמו כטעם אמירת הקדיש בלשון ארמי כדי שלא יתקנאו בנו המלאכים, לפי שבספירת העומר אנו נכנסים ומתעלים במ"ט שערי טהרה וכו'. ויש מעטים שהנהיגו בזמנינו לספור בלשון הקודש, עיין סידור כנסת הגדולה. ולא העליתי, כי נתחדש בזמן הזה. (תפ"ט, ז)

ב. כיצד הוא מונה. "האידינא חד יומא בעומרא" וכו'. "האידינא שבעא יומי בעומרא דאינון חד שבועא" וכו'. "האידינא ארבעת עשר יומי בעומרא דאינון תרין שבועי" וכו'. "האידינא ארבעים ותשעה יומי בעומרא דאינון שבעה שבועי שלמי". (שם, ח)

ג. מה שאומרים בסוף "שבעה שבועי שלמי" כיון דתמימות הנאמר בתורה, גבי השבועות ולא הימים. עוד י"ל להודיע שבזה קיימו המצווה בשלימותה כלשון הכתוב, שחשבון שבעה שבועות הוא תשעה וארבעים יום. (שם)

ד. "האידינא", פירוש: האי-עידנא (מהרי"ץ) עכ"ל. ונראה לי שהוא בדקדוק גדול הנוסח הזה, שאין אומרים האיי יומא וכפי שסופרים בלשון הקודש. והטעם כיון שמונין מבערב, איך יאמר 'היום', והיו צריכים לומר 'הערב'. ועל כן לדין אומרים "האידינא", כלומר עתה כך וכך ימים לעומר, ולשון כזה שימוש לכל עת וזמן, בין הוא לילה או יום. (שם)

ה. אסור לשנות מנהג אבותינו ומי שנשתכחה ממנו לשון ארמי עד כדי כך שאינו יודע לשון הספירה, דבר אשר לא יעלה על הדעת כי הוא קרוב ללשון הקודש, הנה יתחייב לתרגמו מלה מלה, ולא יאמר "היום" אלא "עתה", וכן יאמר בסוף "שבעה שבועות תמימים", וכפי שביררנו שהן מיסוד ההלכה. (שם)